

vojaškega duhovništva. Obžaloval je, da je katoličan tako grdo postopal, a pri kraju ji je povedal zadosti umevno, da je velik del sama kriva svoje nesreče. — Potrta je šla tudi odtod.

Savka ji je bila odslej njena tolažnica. Z veliko požrtvovalnostjo ji je stregla ter jo je izkušala razvedriti. Včasih se je posrečilo, da ji je izvabila kak smehljaj, in tedaj je Savka od veselja poskakovala okoli nje . . .

Toda ono malo novcev, kar jima je bilo preostalo, je skoro skopnelo, in naenkrat je Savka razodela Mari, da nimata več o čem živeti.

Najpreje sta prodali polagoma vse ono, česar Mari ni bilo neizogibno potrebno. Ko so pošla tudi ta sredstva, je morala jemati kruh, mleko in meso na upanje; toda ker so dotični prodajalci zvedeli, da je Marin »švaler« odšel, a da ona ni hotela sprejeti onih stotin forintov, katere je bil njen ljubimec ostavil, so se začeli braniti, da bi dalje dobavljali jedila. Židovka, pri kateri sta stanovali, jima je tudi že precej jasno namignila, da bodeta morali zapustiti stanovanje, ako ne vzmoreta najemnine.

Mara sama bi bila rada kaj delala, a drugih ročnih del ni znala, nego taka, ki so vsaki ženski znana, in s katerimi ne more nič zaslužiti. Hodila bi bila lahko posluževat, a koliko časa!

(Dalje prihodnjič.)

Pesem.

Res, deklica, ti me ljubiš?
Saj ni povedati greh,
Kar berem tak' čisto, tak' jasno
V tvojih nedolžnih očeh.

Prav, prav! Le molči še vedno,
Ker ti sramovala bi se
In kakor me gledaš nedolžno,
Nedolžno zlagala bi se.

Le molči in pusti, da pijem
Ljubezen iz tvojih oči,
A kadar ti bode zadosti,
Z ročicami si jih zakrij.

Zvonoslav.

